

VPTZ ZO Friesland

Is genomineerd voor:

“Prijs de Vrijwilliger 2015”

Thema voor de prijs:

“Laat zien dat je er bent”

Onderdeel van de nominatie is dat wij een presentatiefilm mochten maken waarin wij nabestaanden aan het woord laten. Zij vertellen over hun ervaring met de vrijwilligers en het hospice. Ook de VPTZ ondersteuning thuis, de thuisinzetten, komen in de film aan de orde. Op 29 oktober jl. ontvingen we, tijdens de prijsuitreiking, een mooi beeldje, zie hier rechts boven. Dit krijgt een mooi plekje in ons hospice.

In dit nummer

- De Nominatie
- Foto impressie filmopnames
- Nabestaanden aan het woord

VPTZ Zuidoost Friesland

Aanvullende mantelzorg in de laatste levensfase. Thuis en in het Hospice

Telefoon (0512) 54 22 27

Hospice Smelnehaven

www.vptzzofriesland.nl

Het Zuid 20

9203 TD Drachten

Bankrekeningnummer:

NL48 RABO 0309 0469 43

t.n.v. VPTZ ZO Friesland

Deze nominatie is de reden voor speciale editie van onze nieuwsbrief. In deze brief willen we u laten zien wat de nabestaanden ons en u te vertellen hebben en geven we met foto's een impressie van de opname dag van de film.

Quotes

“Je kunt weer het kind zijn van je moeder”

“Niet de verzorger en de regelneef!”

“Mijn moeder vond het een warm bad, een hotel met verzorging”

“Mijn moeder hield zo van saté, dat werd dan bij de Chinees gehaald. Die vrijwilligers snappen dat gewoon”

Beste Lezer,

Onze organisatie, Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg Zuidoost Friesland (VPTZ Zuidoost Friesland), is genomineerd voor de "prijs de Vrijwilliger 2015"

Onderdeel van de nominatie is dat wij een presentatiefilm mochten maken waarin wij onder anderen nabestaanden aan het woord laten. Zij vertellen over hun ervaring met de vrijwilligers en het hospice. Ook de VPTZ ondersteuning thuis, de zogenaamde thuisinzetten, komen in de film aan de orde.

Deze nominatie is de reden voor een speciale editie van onze nieuwsbrief. In deze brief willen we u laten zien wat de nabestaanden ons en u te vertellen hebben en geven we met foto's een impressie van de opname dag van de film.

We hopen u hiermee een goede indruk te geven van wat de inzet van onze VPTZ vrijwilligers in deze laatste en moeilijke fase voor iedereen kan betekenen. We zijn trots op deze vrijwilligers en vinden zelf dat zij deze nominatie en natuurlijk hopelijk ook de prijs echt verdienen.

De activiteiten van VPTZ Zuidoost Friesland die de aandacht van de jury hebben getrokken omtrent het thema "Laat zien dat je er bent" zijn o.a.:

- De feestelijke opening en Open Dag van het nieuwe Hospice aan het Zuid in Drachten in 2009;
- De bouw en opening van het Tuinhuis, waardoor gasten geen hinder meer ondervinden van voor hen niet relevante zaken zoals: bijeenkomsten, cursussen, Café Doodgewoon;
- Feestelijke heropening met een symposium en een Open Dag na de uitbreiding in 2014;
- De vanaf 2014 uitgegeven Nieuwsbrief en de vernieuwde website.

Café Doodgewoon in het Tuinhuis bij Hospice
Smelnehaven

Open dag 2014: In verband met de bezetting van alle
kamers werd er een virtuele rondgang door hospice
vertoond

Het symposium op 27 juni 2014 in het Karmelklooster.
Onderwerp "Waarom palliatieve zorg"
Gespreksleider deze middag: Eelke Lok.

Het symposium werd georganiseerd voor de doorverwijzers, artsen, bestuurders VPTZ- en thuiszorg organisaties, coördinatoren en verpleegkundigen, politiekverantwoordelijke bestuurders en beleidsmakers, materie deskundigen en belanghebbenden op het gebied van palliatieve zorg .

Filmploeg in actie bij hospice Smelnehaven

Voorbespreking opnames

Belichting checken en aan slag

Wietske Anema, dochter van mevrouw Zwaagstra-de Haan deelt haar ervaring met het werk van onze vrijwilligers in het hospice.

"Wij dragen het hospice een warm hart toe. Mijn moeder heeft er maar liefst 8 maanden gewoond. Ze zei altijd 'de verzorging is hier zó goed'. Ze had er zelf voor gekozen. Ze had eerder een nieuwe hartklep gekregen en revalideerde tijdelijk in een verzorgingshuis. Dat was haar slecht bevallen. Toen het opnieuw niet goed met haar ging, na een hartinfarct, (de dokters zeiden 'ze heeft niet meer lang te leven'), dacht ik 'niet een verpleeghuis'. We hebben toen aangeboden haar zelf te verzorgen, maar uiteindelijk koos ze zelf voor het hospice. Daar ben ik achteraf heel blij om. Zó had ik het nóóit kunnen doen".

"Ik ging vanuit het hospice altijd met een gerust hart weg. Ik hoefde nooit bang te zijn dat ze te veel pijn had. Ik wist dat er goed op haar gepast werd, er was een heel verzorgingsteam. In haar thuissituatie zou mijn moeder me niet eens hebben geroepen als het slecht ging. Haar hele leven wilde ze niemand belasten. Dan zou ze gedacht hebben 'die moet slapen, die werkt hard'. Maar met die verzorging in het hospice was dat anders, er was nooit eenzaamheid, ook niet in de nacht. Dat heb ik heel erg gewaardeerd. Ik zeg heel eerlijk: ik had er wel eens van gehoord, van een hospice, maar ik wist niet wat het was. Maar dit gun je iedereen".

"Mijn moeder moest er gewoon aan wennen dat er direct werd gehandeld als er een wens over haar lippen kwam. Dan zei ze bijvoorbeeld 'ik zou wel soepenbrij lusten'. En dan sprong er meteen iemand op de fiets om het te halen. Ze deden alle moeite om het haar gerieflijk te maken. Ze voelde zich prettig daar. "Het is net een hotel" zei ze soms. Zelfs voor ons als kinderen werd goed gezorgd. Meteen koffie als je binnen kwam. Iedereen van onze familie voelde zich er direct helemaal thuis. Op het einde van mijn moeders leven, waren er niet veel andere gasten. Ze is daar na haar overlijden gebleven, en we konden altijd bij haar zitten, altijd was het goed".

"Moeder schikte zich goed in haar lot. In het hospice verlies je niet je zelfstandigheid, dat denken mensen soms, net als bij een ziekenhuis- of verpleeghuis. Maar dat is niet zo. Je geeft je leven niet op. Je mag meenemen wat je wilt naar je kamer, om het tot 'thuis' te maken. Sommige mensen nemen een meubelstuk mee, of schilderijtjes. Mijn moeder alleen foto's van ons allemaal".

Je houdt als gast ook je eigen privacy....kinderen en vrienden komen op bezoek, maar dat plekje is van jou, dat wordt niet overgenomen. Je blijft allemaal in je eigen rol. Zo houd je nog grip op je eigen leven. Ook je gewoontes kun je 'meenemen'. Mijn moeder was heel gelovig. Dan werd er soms samen met haar de Bijbel gelezen. Dan zochten ze gewoon een vrijwilliger die daar iets mee had. En de gesprekken die ze met vrijwilligers kon voeren....als kind kun je nooit het gesprek hebben met je moeder, zoals een vrijwilliger dat heeft. Zij bouwen door de begeleiding van al die verschillende gasten zo'n rijke ervaring op, en die nemen ze telkens mee naar de volgende gast die komt.

Quote mevrouw Anema:

"Ik denk dat wij als mensen allemaal iets te geven hebben, alleen zijn we het ons niet bewust.
De mensen die daar werken, hebben dat bewustzijn wel."

Chris de Haan (moeder in Hospice Smelnehaven gewoond- en overleden)

Chris de Haan maakte als voorzitter van een kerkenraad in Drachten Oost kennis met het werk van VPTZ ZO Friesland.

Hij vertelt ons zijn verhaal.

Chris de Haan kreeg als voorzitter van de kerkenraad het verzoek van de predikant een spreker uit te nodigen. Omdat ook in hun gemeente de kerkgangers vergrijzen, werd besloten iemand van het Hospice Smelnehaven uit te nodigen. Daar hadden ze wel eens van gehoord. Hospice-coördinator Sjoeke van der Meer was de spreker. Ze hield een "flitsende presentatie" aldus Chris. "Met veel interactie met de mensen die gekomen waren om te luisteren". Dat had effect in de gemeente, en ook voor hem persoonlijk. "Mijn moeder was 89. Er begonnen wat probleempjes te komen". Geïnspireerd door Sjoeke's lezing stelden de kinderen de Haan zich de vraag "willen wij als 'hulpverleners' moeder in haar laatste dagen begeleiden, of willen we haar kinderen zijn".

Voordat ze goed en wel een beslissing hadden kunnen afwegen, vonden ze haar op een zondag – komend uit de kerk. Ze lag op de grond bij het aanrecht in haar appartement. Nog zes weken hebben alle kinderen samen voor haar gezorgd, 7 dagen per week. "Dat was heel moeilijk, een hele belasting. Tot moeder zelf riep "Dit houden jullie zo niet vol".

Moeder had 5 jaar eerder kanker gehad en de chemo's hadden haar geheugen aangetast. De kinderen vroegen zich altijd af: "Wat wordt haar dood: de kanker of de voortschrijdende dementie?".

Chris: "De mogelijkheid voor een hospice speelde al langer door mijn hoofd". Na de lezing in 'zijn' kerk, had hij ook de Open Dag bezocht die door het hospice werd georganiseerd. Hij raadde zijn moeder aan te gaan kijken. "Ze is er uiteindelijk vanuit zelfstandig wonen naar toe gegaan. Ideaal, zoals je het zou willen. En ze heeft er enorm genoten. In haar eigen appartement woonde ze zes hoog en zag altijd prachtige luchten. Maar nu was ze weer op de begane grond en kreeg ze letterlijk weer verbinding met de aarde, met de wereld. Ze genoot van de reuring in het huis. En ook van het voorjaar in de tuin. Ze heeft er acht weken gewoond voor ze stierf". Chris en de andere kinderen konden altijd binnenvallen. Voor een kopje koffie, om mee te eten. "Je kunt het kind blijven van je moeder" blijft hij maar zeggen. "Dat is zó wonderlijk. Je bent ineens weer kind van je moeder, niet de verzorger, de regelneef, met alle zorgen van dien".

"Al die vrijwilligers hebben haar meegenomen in de vaart der volkeren. Mijn moeder was ook gelovig. Dan komen er veel vragen op het einde. Dat gingen ze niet uit de weg. Maar ze benaderden haar ook telkens met dat gevoel: Je leeft nu nog steeds, geniet er van".

De familie heeft er veel aan gehad. Omdat ze altijd mochten komen, omdat ze zo goed voor haar zorgden, omdat ze konden overleggen over moeder. "Het was natuurlijk een heel heftige periode. Je ziet je moeder achteruit gaan. Toen het minder ging, ze het bed niet meer uit kwam, overlegden we samen met de vrijwilligers. Veel praten, samen 'de laatste fase in'. Dat hebben ze enorm gewaardeerd

Het moment dat de familie samen met alle vrijwilligers moeder uitgeleide deden, en een prachtig gedicht werd voorgelezen, vergeet hij nooit meer. "Dan sta je daar, buiten in de wind. Dan ben je even helemaal los van de wereld."

Samen rond moeder. Dan denk je 'dit was het dan. Het is goed zo'. Dan is het definitief....en zie je de auto met je moeder erin langzaam weggrijden door de tuin. Indringend. Prachtig. En onvergetelijk".

Het verhaal van Lia Sevinga, haar moeder heeft in het hospice gewoond en is daar overleden. Op verzoek van hun moeder stuurde de familie naderhand lovende stukken naar de kranten.

Lia raakt niet uitgepraat over de zorg van iedereen voor haar moeder. "Dat onbaatzuchtige op al die gebieden. De gebouwen, zo prachtig. De moeite die ze doen om sfeer te creëren. De aankleding, de tuin, al die mensen die dat maar doen!" Het woord onbaatzuchtig valt heel veel. Alsof ze er met haar verstand niet bij kan dat er mensen bestaan die zich voor niets zó inzetten. "En de zorg was helemaal fenomenaal"

Lia had haar moeder graag in haar laatste dagen in haar huis een plek willen geven. Maar mijn moeder was heel gedecideerd en ze zei "Ik ga naar het hospice, is voor iedereen beter, ik weet dat het daar goed is. Veel rustiger voor ons allemaal."

Ook met de huisarts had ze al geregeld dat hij haar, wanneer de tijd daar was, een zachte dood zou bezorgen. Toen het zover was zei ze tegen de huisarts, na overleg met ons allemaal, "maandagmiddag a.s. om 16.00 uur, dan kun je eerst je spreekuur afmaken. En ik zou het fijn vinden als jij en je collega zondagmiddag met ons allemaal een glas champagne komt drinken op een goed en prachtig leven. " Dat kon allemaal in het hospice. De vrijwilligers wisten dat euthanasie zou volgen, maar respecteerden dat, ondanks dat sommige van hen een andere keus zouden maken. Dat heeft ons allemaal diep geraakt.

"De vrijwilligers vond mijn moeder zo geweldig. De aandacht en zorg 24 uur per dag. Dan kwam ik 's morgens op de koffie en hoorde ik van haar dat ze tot twee uur 's nachts had zitten praten met 'een aardige meneer', glaasje wijn erbij. "Kan mij het schelen, moet kunnen nu" zei ze dan. En het mocht ook allemaal. Die meneer heeft later nog een mooi afscheidsverhaal voor haar geschreven, zó bijzonder".

De hoeveelheid bezoek in de weken voor de dood van moeder was enorm. Ze was al op haar 47e weduwe geworden, waardoor ze een enorm sociaal netwerk had opgebouwd. Het was een komen en gaan van familie, vrienden en kennissen. Maar ook dat was geen probleem voor al de vrijwilligers, koffie, thee, lekkere koekjes van Boonstra, die speciaal op verzoek van mijn moeder werden gehaald, gewoon net als thuis dus eigenlijk. Op die manier kon ze op haar eigen manier afscheid nemen van iedereen. Het gevoel dat iedereen het voor haar zo plezierig mogelijk wilde maken, op wat voor gebied dan ook, is fantastisch. Een sateetje van de Chinees uit Beetsterzwaag of de bloemetjes op een ander plekje zetten of een liefdevol luisterend oor. Het was er allemaal en mijn moeder heeft er van genoten. De vrijwilligers snappen gewoon dat juist die dingetjes zo waardevol zijn op het eind van iemands leven, ze voelen het aan. Dat is wat ons zo getroffen heeft.

"Als familie ga je met een "plezierig" ontspannen gevoel naar het hospice, je hoeft niet meer te zorgen en/of te verzorgen. Het enige wat rest is aandacht voor elkaar en er gewoon zijn, ondanks de verdrietige situatie".

"Het hospice of zoals sommige het ook noemen het "bijna thuis huis" is er voor iedereen, arm en rijk, gelovige en niet gelovige. Dit zou veel meer bekendheid moeten hebben. Iedereen zou moet weten wat een fijn "huis" dit is, voor zowel diegene die afscheid moet nemen als de achterblijvers. Je zou dit iedereen gunnen. De mensen die hier werken ...geweldig... die hebben een speciale genenk ik"

Vlak na het overlijden kwamen ook de vrijwilligers die moeder hadden gekend, afscheid nemen. Eentje stond te huilen. Ik zei "Dat moet je niet doen liefje, je moet je werk niet mee naar huis nemen". En weet je wat ze antwoordde? "Het is geen wérk mevrouw". Moeder werd na haar overlijden opgebaard in het hospice. Ze heeft nog een week in haar eigen bed gelegen. En altijd werden er kaarsjes aangestoken, en bloemen ververst. "als er een nieuwe gast mocht komen, dan zetten we haar in het Tuinhuis", zeiden ze".

Toen we haar ophaalden voor het afscheid waren er veel vrijwilligers om haar uitgeleide te doen. "Dat heeft ons zó geraakt". "Waar vind je dat nou, mensen die zich zó in dienst stellen van een ander?!"

Ook aan de kleine dingen wordt aandacht geschonken. Onze gasten kunnen elke dag aangeven wat ze lekker vinden. Sommige vrijwilligers zijn echte keukenprinsessen en verwennen onze gasten graag. Wanneer het mogelijk is wordt gehoor gegeven aan speciale wensen waar onze gasten soms behoefte aan hebben. Zoals bijvoorbeeld de wens van Lia's moeder om lekker een sateetje te eten of samen een glaasje champagne te drinken "op een goed en prachtig leven" zoals ze zei.

Quote uit het gastenboek:

"Als je geboren wordt, word je omringd door liefde, warmte en geborgenheid. Als je sterft en je wordt omringd door mensen die liefde, warmte en geborgenheid kunnen geven, dan vallen alle woorden van dankbaarheid in het niet."

Ook thuis kan hulp verleend worden

U heeft nu met name interviews gelezen van ervaringen van nabestaanden met het hospice.

Maar de meeste mensen willen het liefst thuis in hun eigen omgeving sterven. Met ondersteuning van onze vrijwilligers palliatieve zorg kan vaak aan deze wens voldaan worden. Samen met beroepsmatige zorg vanuit de thuiszorgorganisatie en ondersteuning van onze vrijwilligers wordt een veilige thuissituatie gecreëerd, zodat deze laatste levensfase op een zo goed mogelijke manier doorleefd kan worden. De vrijwilligers brengen rust en concrete hulp in de zorg. Zij ondersteunen zowel de patiënt als de vaak al zwaar belaste mantelzorgers. Zo krijgen zieken meer tijd om samen met hun dierbaren gesprekken te hebben die er wezenlijk toe doen.

Respijt opname in hospice Smelnehaven

Voor de mantelzorger, die de zorg eigenlijk niet uit handen wil geven, maar die vaak wel overbelast raakt, is een respijt opname voor hun "geliefde" vaak een oplossing om weer even op adem te komen. Hospice Smelnehaven biedt daarom ook tijdelijke professionele hulp, wanneer mantelzorgers de gebruikelijke zorg gedurende een korte periode niet kunnen verlenen.

Stichting Vrienden van VPTZ Zuidoost Friesland

Op onze website vindt u ook informatie over hoe u ons kunt steunen. VPTZ Zuidoost Friesland is afhankelijk van subsidies en giften. Velen voelen zich betrokken bij ons werk en zijn daarom donateur van de "Stichting Vrienden" van VPTZ Zuidoost Friesland. Samen met de gelden van de subsidieverleners maken zij ons werk mogelijk. Onze vrijwilligers kunnen door deze bijdragen hun zinvolle werk bij zowel de thuis inzetten als in het Hospice blijven verrichten. Al voor 25 euro per jaar kunt u donateur worden van onze stichting. U steunt hiermee niet alleen ons, maar met name die mensen die een beroep op onze dienstverlening moeten doen. Elke bijdrage, hoe klein of groot, is van harte welkom. Bij voorbaat onze welgemeende dank hiervoor.

Bankrekeningnummer:

NL28 RABO 0148 2007 10

t.n.v. Stichting Vrienden van VPTZ Zuidoost Friesland

(wij zijn ANBI geregistreerd)

Nawoord : waarom verspreiden wij nieuwsbrieven van VPTZ Zuidoost Friesland

Uit onderzoek is gebleken dat onze organisatie Vrijwilligers Palliatieve Terminale Zorg (VPTZ), waarvan naast de geboden ondersteuning thuis, ook Hospice Smelnehaven onderdeel uitmaakt, niet bij iedereen even goed bekend is. Daar hopen we door regelmatig een nieuwsbrief te verspreiden verandering in te kunnen brengen. Voor diegenen die wel bekend zijn met ons werk is deze brief bedoeld als extra informatie over actuele zaken en nieuwtjes.

De gemeenten Achtkarspelen, Tytsjerksteradiel, Smallingerland, Opsterland en Ooststellingwerf maken deel uit van ons verzorgingsgebied. De nieuwsbrief wordt verspreid (digitaal of hard copy) onder de in deze gemeenten gevestigde huisartsen, bibliotheken, kerken, gemeenten, ziekenhuizen, thuiszorgorganisaties, sponsors en donateurs en diverse andere doelgroepen.

We hopen met deze nieuwsbrief in een behoefte te voorzien en wensen u veel leesplezier. Stelt u geen prijs op deze nieuwsbrief, dan kunt u dat via info@vptzzofriesland.nl doorgeven.